

וואנג-לו הקטן

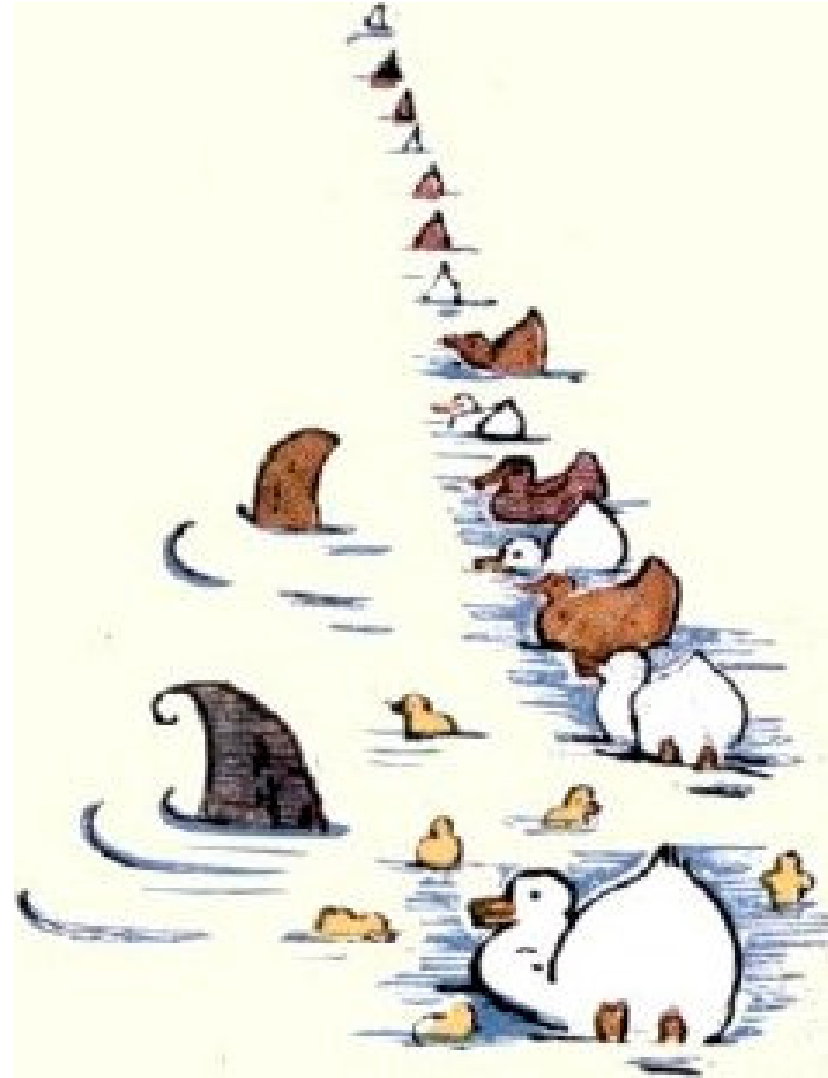

מ. צ. בל 1903

חי פעם ילד קטן ושמו וואנג-לו. הוא חי עם אביו בסירת מגורים שעגנה בנהר לא רחוק מעיר. לאבא שלו קראו פו-פה אבל וואנג-לו הקטן תמיד קרא לו פו. היה זה סוחר ברווזים והיו לו מאות ברווזים, ברווזים שחורים, ברווזים לבנים, ברווזים חומים, ברווזים גדולים, ברווזים קטנים וגם ברווזונים קטנטנים, ברווזים שאמרו קוואק, ברווזים שאמרו קואוק וברווזונים קטנים שאמרו קוויק.

**וואנג-לו הקטן היה צריך לקום מוקדם כל
בוקר, כדי לקרוא לכל הברווזים האלה
אל סירת הבית שלהם, שם הוא האכיל
אותם. ואחרי שהם אכלו את ארוחת
הבוקר שלהם הם שחו במורד הנהר כדי
לחפש דגיגים, צפרדעים ועוד יצורים
קטנים שונים, והם חזרו רק לקראת
לילה, כשהגיע זמן ארוחת הערב,
ואחריה הלכו לישון.**

יום אחד פו-פה, שהיה איש קטן ושמן
מאוד, קרא לוואנג-לו הקטן ואמר לו
להתלבש בבגדי שבת שלו, לקחת סירה
קטנה, לחתור לחוף ולמכור ברוזים
בשוק. אחר כך היה עליו לקנות חזיר
ולהביאו הביתה, כדי לצלות אותו
לארוחת הערב.

**עניו של וואנג-לו הקטן הבריקו משמחה
מהמחשבה על הליכה לעיירה ועל החזיר
הצלוי בערב. הוא מיהר ללבוש את
המעיל הטוב ביותר שלו, כובע ונעלים,
קפץ לתוך הסירה וחתר מהר לחוף.
עוך זמן קצר הוא הצליח למכור בפינת
השוק את כל הברווזים השמנים שלו.**

אחר כך הלך לפינה אחרת של השוק,
שם איפה שמכרו חזירים, ואחרי
שהסתכל היטב על חזירים שונים,
חזירים שחורים, חזירים לבנים, חזירים
אדומים וחזירים מנומרים, הוא בחר
חזירון קטן שחור עם רגליים לבנות. הוא
קשר חבל לאחת מהרגליים של החזיר
והתחיל ללכת לכוון הסירה, בדרך
הביתה.

אלא שלחזירון הקטן היו רצונות משלו,
והוא לא רצה ללכת כפי שהוביל אותו
וואנג-לו הקטן . ואז וואנג-לו הקטן לקח
מקל והכה את החזיר והחזיר התחיל
למשוך ולמשוך בחבל, וככל שיותר היכה
אותו וואנג-לו הקטן , כך החזיר ילל יותר
ורץ מהר יותר דרך העיר, רחוק מהנהר
ולתוך שדות.

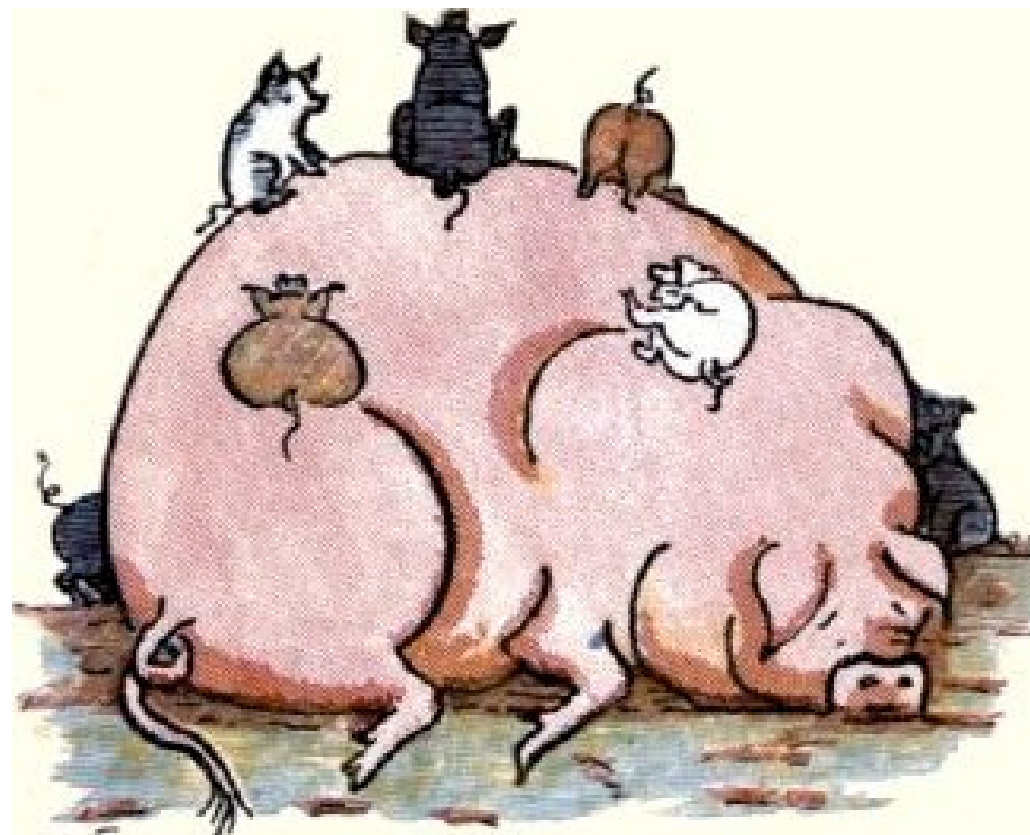
הילד הקטן לא היה רגיל לרוץ ומהר
מאוד התעייף ונעשה לו חם מאוד. אבל
החזירון רץ, ובסוף וואנג-לו הקטן מעד
על אבן, החבל נקרע והוא נפל.
הוא קם מהר ואז רעה את החזירון איך
שזה דופק על פשפש קטן וקורא "תני לי
חהיכנס, אימא. תני לי להיכנס."

ואז נשמע קול "מי שם?"
והחזירון הקטן ענה "זה ווי-ווי הקטן
שחוזר הביתה."
אבל הקול אמר "איך אדע שזה ווי-ווי
הקטן? אולי אפתח קצת את הפשפש
ותראה לי האם יש לך רגליים לבנות."

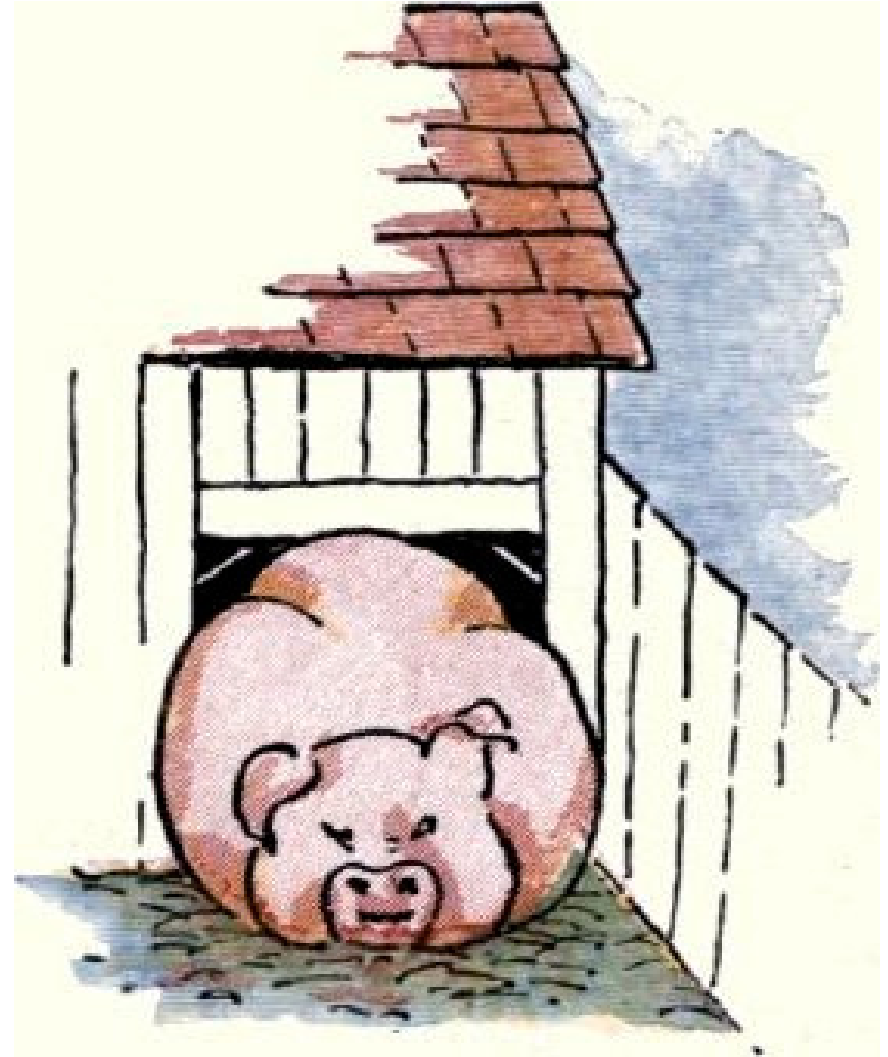
ואמא חזירה פתחה את הפשפש רק
קצת וכשראתה את הרגליים הלבנות
שלו נתנה לו להיכנס. אבל וואנג-לו הקטן
שעמד קרוב מאוד אחרי החזירון, נכנס
גם הוא, כי לא העז לחזור הביתה בלי
החזיר לארוחת הערב של אבא שלו.
וכשניכנס פנימה ראה שם חזירה זקנה
שמנה מאוד, ושבעה חזירונים קטנים
שחורים, לבנים, אדומים ושחור-לבנים.

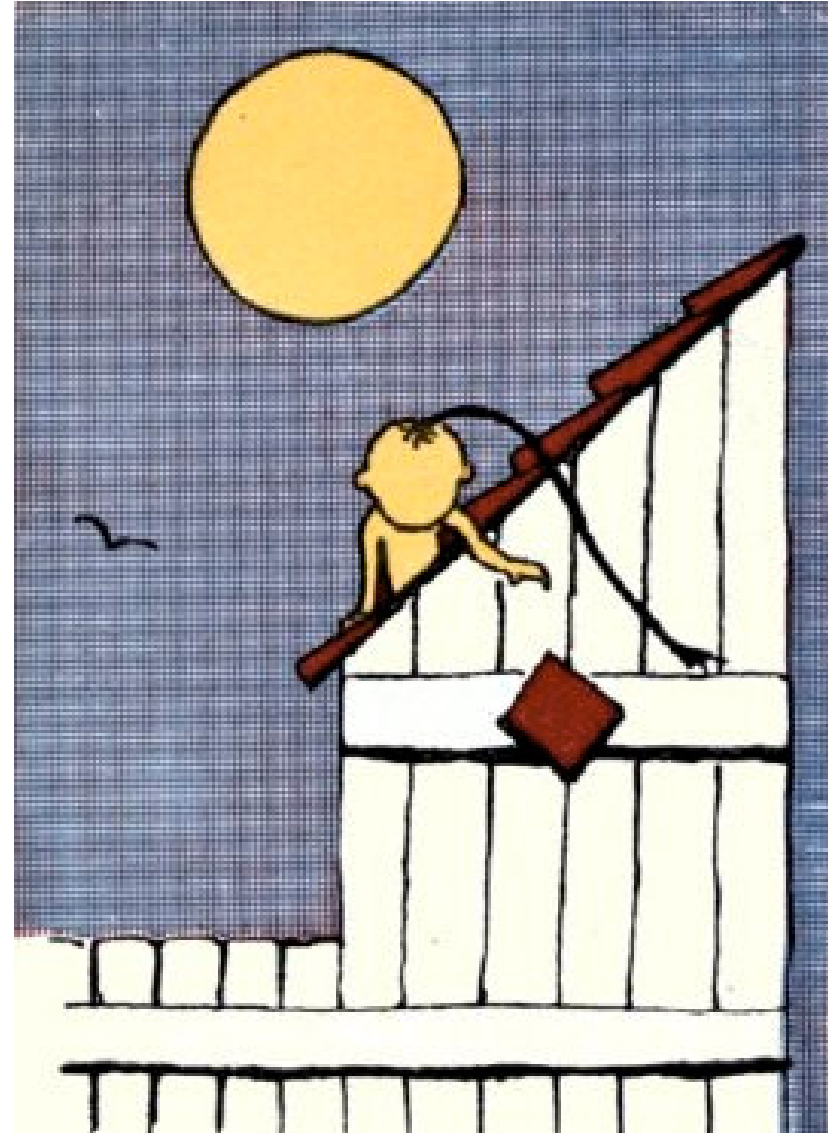
הם שיחקו בתופסת וגם וי=ווי הקטן
וואנג-לו הקטן הצטרפו למשחק, ומהר
מאוד כוסו כולם בבוע מרגל ועד ראש,
ובגדי וואנג-לו הקטן החגיגיים נקרעו
והכובע והנעליים שלו נדרכו לתוך הבוע.

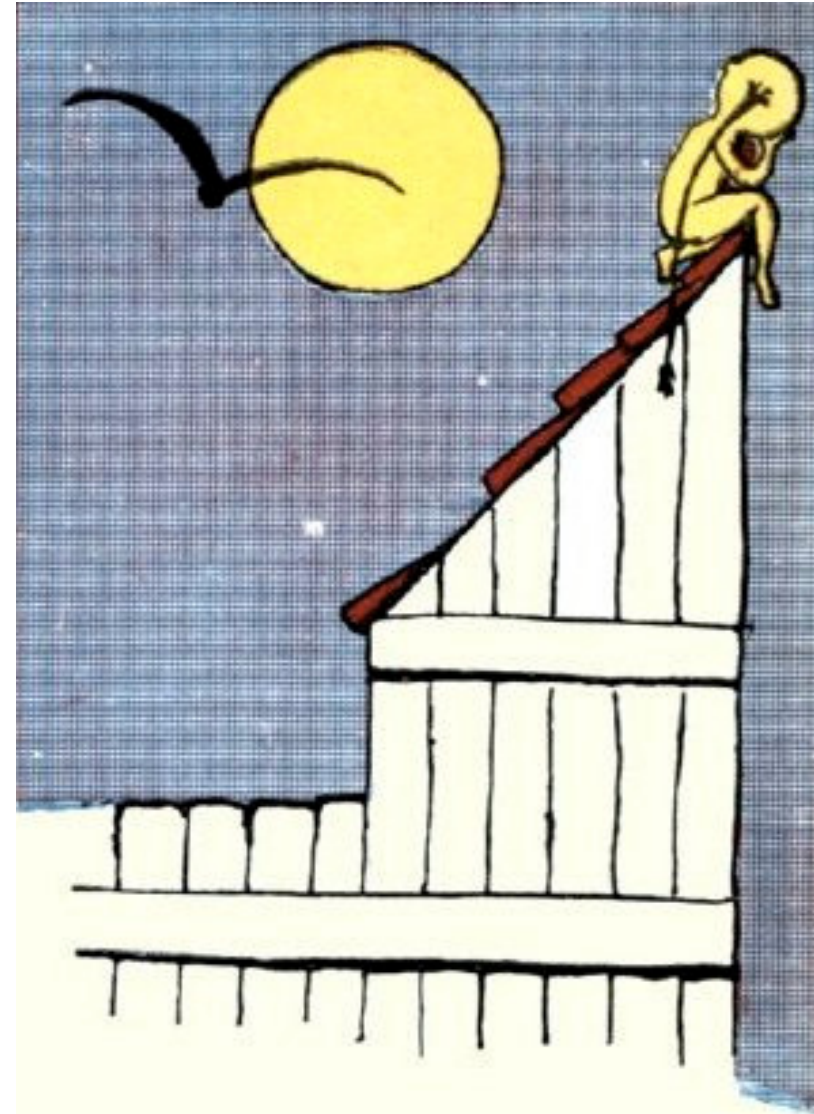
אבל אז הגיע זמן לישון וכולם נכנסו ביתן
הקטן שעמד באמצע החצר ונשכבו
לישון. אבל וואנג-לו הקטן רצה להתחמק
משם וללכת הביתה לכן הוא רק העמיד
פנים כאילו הוא ישן.
מהר מאוד הוא שמע נחירות חזקות וידע
שהחזירה האם ישנה גם היא. הוא זחל
בזהירות ליציטה אבל אז ראה כי היא
חוסמת לו את המעבר.

אבל וואנג-לו הקטן החליט לברוח ולכן
הוא עלה על גבה של החזירה ומשם על
עמוד הדרת, הגיע לתקרה, הוציא אריח
אחד ועלה על הגג.

הוא יושב שם על הגג ולא ידע איך יוכל
לרדת, כשפתאום הופיע מעליו עיט ענקי,
שחטף את וואנג-לו הקטן בטפרים שלו
והתרומם אתו גבוה, גבוה באוויר.

אלא שכאשר העיט עבר מעל הנהר הוא
וואנג-לו הקטן התחמק מטפריים שלו
והתחיל לפול למטה ולמוה.

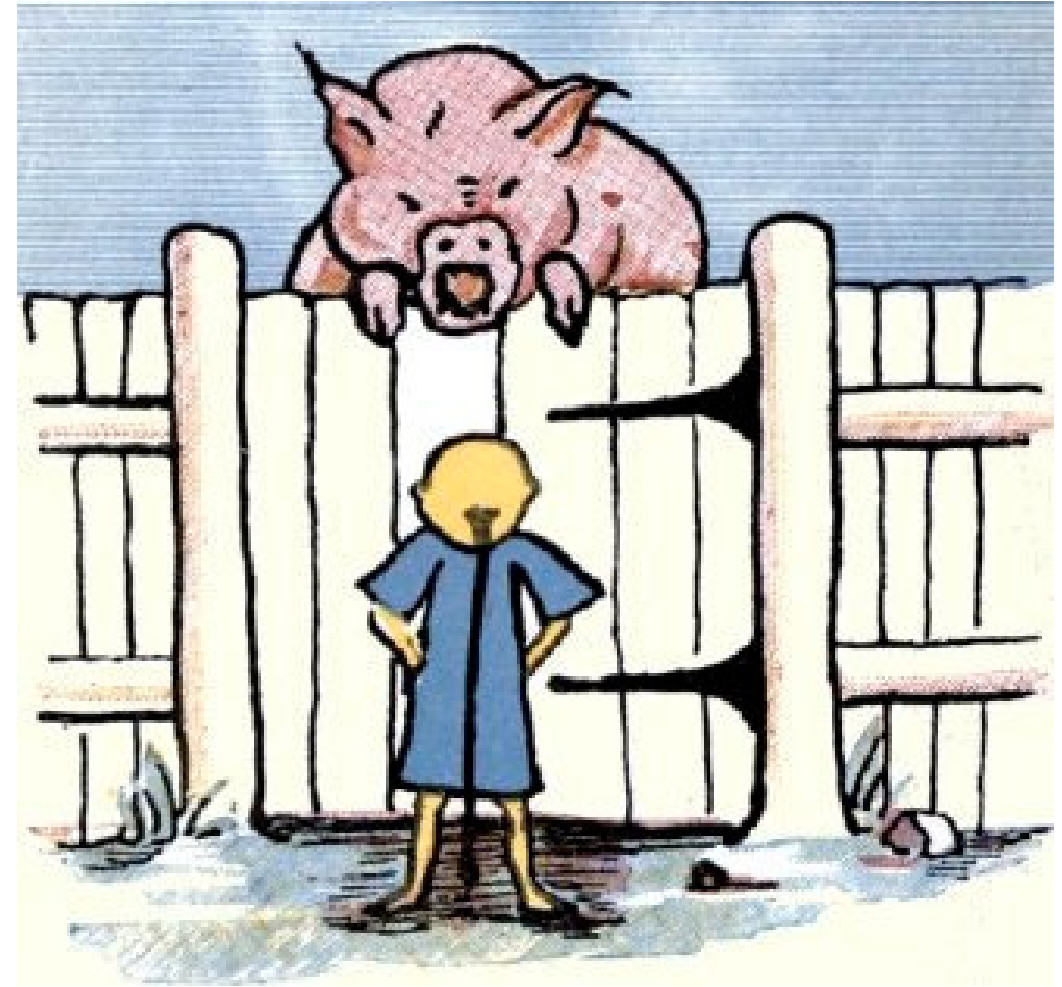

ובסוף נפל עם "ספלש!" ענקי לתוך
המים, ממש קרוב לסירת-בית של אבא.
ומאחר שלא היו לו כבר בגדים ולא
נעליים, שחה וואנג-לו הקטן מהר
הביתה.

פו-פה היה כבר רעב מוד כי חיכה
לואנג-לו הקטן הרבה זמן. כשראה את
וואנג-לו הקטן חוזר הביתה בלי בגדי
שבת שלו, בלי נעליים וכובע, בלי כסף
ובלי חזיר, הוא לקח מקל עבה והתחיל
להרביץ לו. אמר לו גם שעם בוקר עליו
ללכת שוב לחוף ולהביא לפחות את
החזירון השחור הקטן.

למחרת בבוקר וואנג-לו הקטן יצא כדי
למצוא את הבית של החזירון השחור.
הוא מצא את הפשפש וביקש שיתנו לו
להיכנס, אך החזירה האן אמרה לו בכל
נרגז מאו "לא."
אז הוא ביקש שאחד מהחזירונים
הקטנים יצא אליו, אבל החזירה האם
קראה שוב "לא!". הוא התחנן והתעקש
והפעם החזירה הגדולה נהמה "לא!!!"

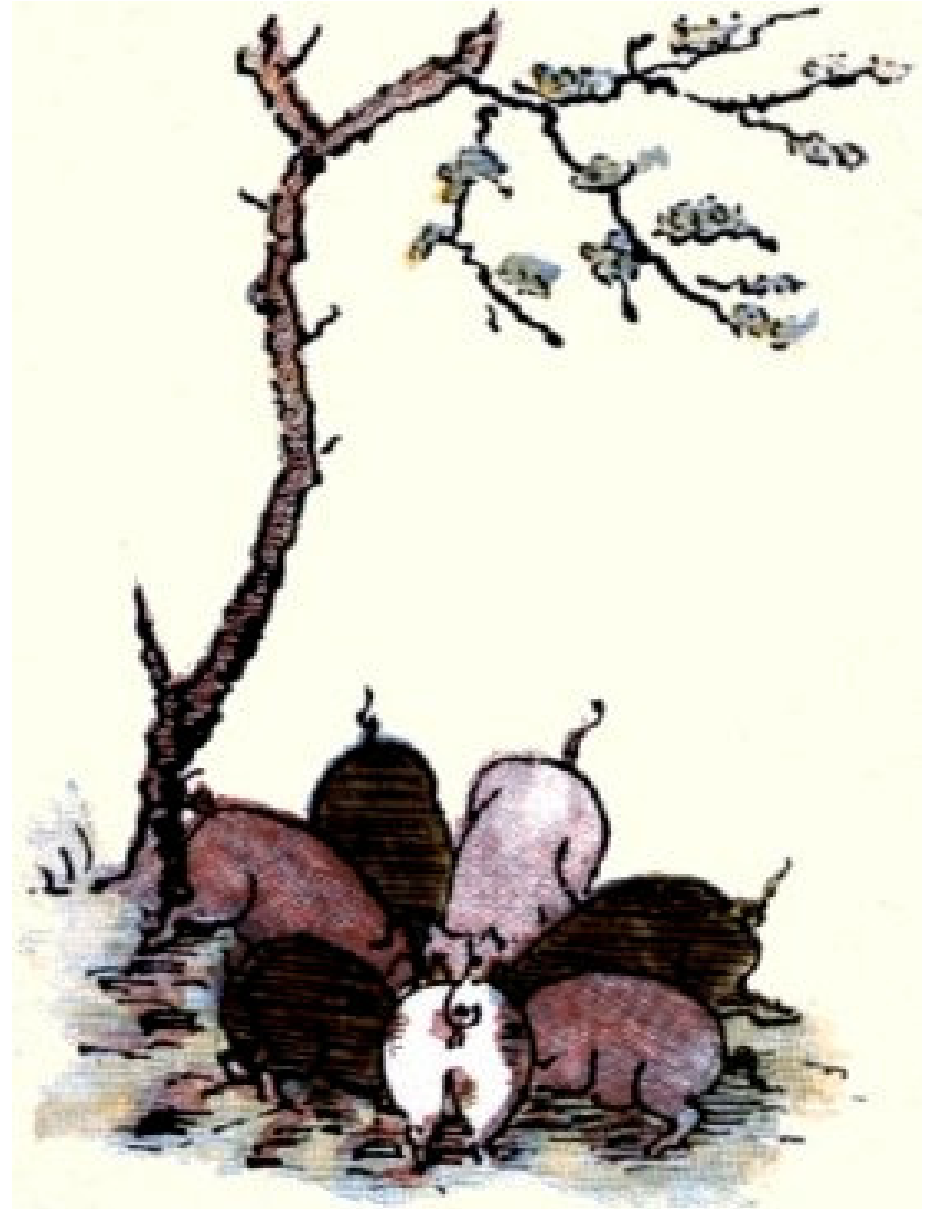
**אבל וואנג-לו הקטן לא פחד ואמר שהוא
יצטרך לשרוף להם את הבית כי הוא
הבטיח חאבא שלו להביא חזיר הביתה,
ואם הוא לא יוכל להביא אותו חי, הוא
יביא אותו צלוי.
וואנג-לו הקטן אסף הרבה חתיכות עץ
ועשה מדורה חמה ורוחשת.**

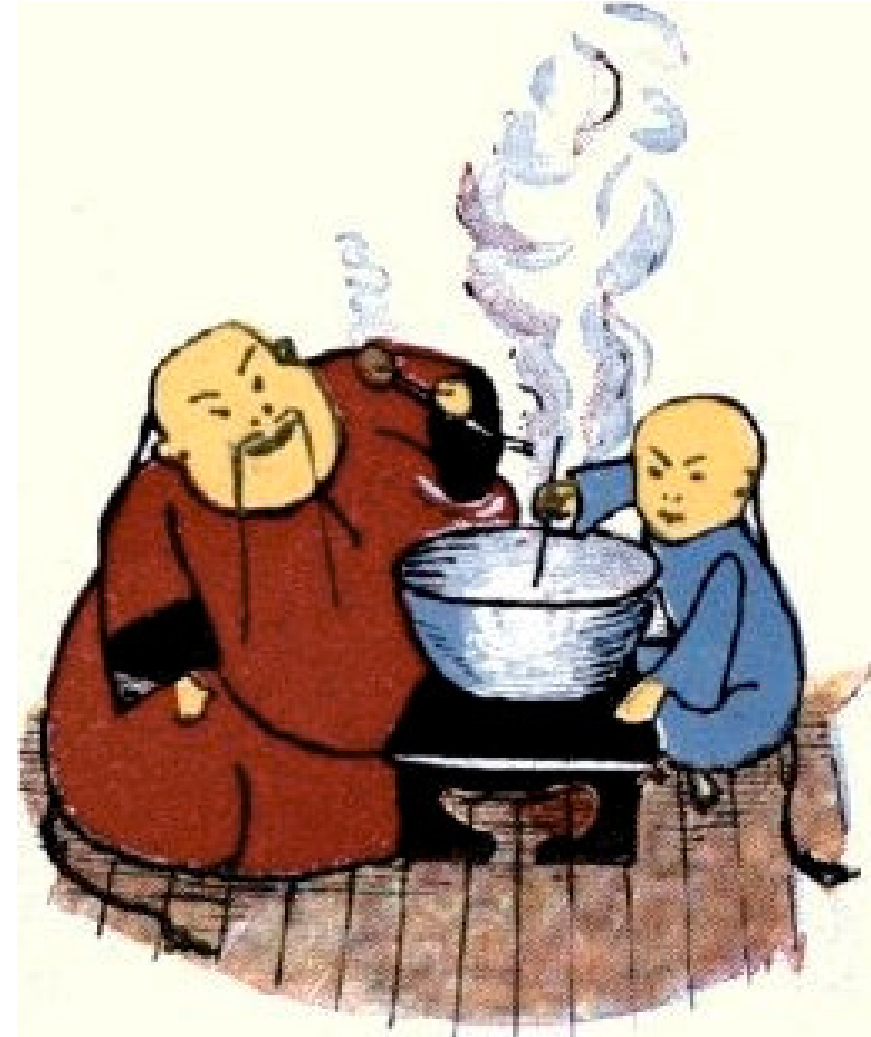
כשהחזירה הגדולה וכל החזירונים
הקטנים ראו ושמעו את הלהבות והעשן
הם קראו לוואנג-לו הקטן שיכבה את
האש, כי הם מצטערים מאוד והם יצאו
ויספרו לו דבר חשוב ביותר.
הם יצאו וכשראו כמה שוואנג-לו הקטן
מרוגז כרעו כולם ברך ואמרו שאם יחוס
עליהם ועל ביתם הם יראו לו איפה
מוטמן אוצר זהב גדול.

**הם הובילו אותו לשדה קרוב ושם כל
שבעת החזירים הקטנים התחילו לחפור
באדמה תחת עץ גדול וגילו ערמה של
מטבעות מבריקות.**

**אלא שלוואנג-לו הקטן לא היו כיסים ולא
שק ולכן לא ידע איך יוכל לקחת אתו
לפחות קצת מהכסף הזה.
אז החזירה הגדולה, שהייתה חכמה
מאוד, אמרה "תוריש את החולצה שלך,
ילד קטן, קשור את השרוולים ותעשה
ממנה שק." וואנג-לו הקטן באמת עשה
כך, הודה לחזירים ורץ מהר הביתה.
בדרך הוא עצר בשוק וקנה שם חזיר קטן
שמן לארוחה של אבא.**

**פו-פה היה שמח מאוד כשראה כמה כסף
הביא וואנג-לו הקטן הביתה, ואיזה
ארוחה טובה תהיה לו בערב, ונעשה
נחמד מאוד כלפי בנו הקטן. אך הוא היה
איש חמדן והחליט שהוא רוצה עוד יותר
אוצרות.**

**לכן, כשוואנג-לו הקטן ישן לקח שק גדול
ויצא בשקט לשדה ושם חפר יותר עמוק,**

**מצא עוד כסף ומילא את השק כל כך,
שלא יכול היה להרים אותו. וכשכבר
הצליח להשים את השק על גבו מעד
ונפל לתוך הבור העמוק שעשה
והשק נפל עליו ומילא לגמרי את הבור,
כך שהוא לא יצא משם מעולם.**

**וואנג-לו הקטן המשיך לחיות
בסירת-בית, אבל מאחר שהיה כבר
הרבה כסף לא שחט ולא מחר יותר
ברוזים. ומאחר שהתיידד עם החזירים
הוא לא אכל גם יותר בשר חזיר צלוי.
אבל קנה לעצמו בגדים חדשים יפים.**

